

РЕШЕНИЕ

№ 3745

гр. София, 05.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 24.01.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева

Адриан Янев

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **11362** по описа за **2024** година докладвано от съдия Евгения Баева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалбата на Агенция пътна инфраструктура, срещу Решение № 4495/13.10.2024 година, постановено по НАХД № 12482/2024 година по описа на Районен съд - София.

Жалбоподателят твърди, че решението е незаконосъобразно, като постановено при неправилно приложение на материалния закон. Твърди, че въззивният съд неправилно, като се е позовал на Решение на Съда на Европейския съюз по съединени дела С-497/15 и С-498-15 от 22.03.2017 година, е приел, че определена в абсолютен размер санкция нарушава правото на защита на нарушителя. Твърди, че особено важните, защитени със Закона за движението по пътищата, обществени интереси налагат извод за пропорционалност на санкцията, макар и определена в абсолютен размер. Твърди, че изискването на чл. 2, § 7 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2020/24 на Комисията от 28.11.2019 година не е приложимо към настоящия случай. Моли съда да постанови решение, с което да отмени атакуваното решение и вместо него да постанови друго, с което да потвърди електронния фиш. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът не изпраща представител и не изразява становище по

същество.

Отвѣтникът, чрез процесуален представител, оспорва жалбата. В отговора на касационната жалба от 11.11.2024 година излага подробните си съображения. Моли съда да постанови решение, с което да остави в сила обжалваното решение. Претендира направените пред инстанцията съдебно-деловодни разности.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните в производството, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството пред районния съд е образувано по жалба на „Хидробетон“ ООД със седалище и адрес на управление [населено място], Столична община, срещу Електронен фиш № [ЕГН] на Агенция пътна инфраструктура, с който на търговеца е наложена имуществена санкция в размер на 2 500 лева, на основание чл. 179, ал. 3б от Закона за движението по пътищата затова, че на 19.02.2022 година, не е заплатил дължимата пътна такса за движение на товарен автомобил с регистрационен [рег.номер на МПС] по път А-6 километър 50+427 в посока с намаляващ километър, включен в обхвата на платената пътна мрежа.

С Решение № 4495/13.10.2024 година, постановено по НАХД № 12482/2024 година по описа на Районен съд – София, електронният фиш е отменен. За да постанови този резултат въззивният съд е приел, че товарен автомобил с регистрационен [рег.номер на МПС] се е движил по път А-6, километър 50+427 в посока с намаляващ километър, включен в обхвата на платената пътна мрежа, без платена пътна такса. Приел е, че разпоредбата на чл. 179, ал. 3б от Закона за движението по пътищата е в пряко противоречие с чл. 2, § 7 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2020/204 на Комисията от 28.11.2019 година. Приел е, че посочената разпоредба има пряко приложение, поради което, като не я е приложил, административнонаказващият орган е допуснал съществено процесуално нарушение, обосноваващо отмяна на електронния фиш. Отделно от това е приел, че определената в разпоредбата на 179, ал. 3б от Закона за движението по пътищата санкция в абсолютен размер не съответства на изискването на чл. 4, § 3 от ДФЕС и чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17.06.1999 година, наказанията да бъдат съразмерни. Съдът се е позовал на Решение по съединени дела С-497/15 и С-498/15 на Съда на Европейския съюз.

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН и от надлежна страна, поради което е допустима. Наведените доводи в същата представляват касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателно-процесуалния кодекс, приложим по препращане от чл. 63в от ЗАНН.

Настоящият състав намира, че въззивният съд е установил относимите факти и правилно е приел, че нарушението е извършено, но не е установено по надлежния ред. В редакцията си към датата на извършване на нарушението, разпоредбата на чл. 189ж, ал. 1 от Закона за движението по пътищата не предвижда възможност за налагане на имуществена санкция за нарушението по чл. 179, ал. 3б от Закона за движението по пътищата с електронен фиш.

Разпоредбата е изменена с ДВ бр. 13/2024 година, в сила от 13.02.2024 година, като считано от тази дата нарушенията по чл. 179, ал. 3б от Закона за движението по пътищата се наказват с електронен фиш.

С оглед на изложеното настоящият състав намира, че електронният фиш е издаден при допуснато съществено процесуално нарушение, основание за отмяната му.

За прецизност на изложението съдът излага и следните мотиви :

Регламент за изпълнение (ЕС) 2020/204 на Комисията от 28 ноември 2019 година относно подробните задължения на доставчиците на Европейската услуга за електронно пътно таксуване, минималното съдържание на заявлението за област на Европейската услуга за електронно пътно таксуване, електронните интерфейси, изискванията за съставните елементи на оперативната съвместимост и за отмяна на Решение 2009/750/ЕО (Регламент 2020/204) задължава доставчиците на Европейската услуга за електронно пътно таксуване (ЕУЕПТ) да информират незабавно ползвателите на ЕУЕПТ за всеки случай на недеklarирана пътна такса във връзка с неговата сметка и предлагат възможност за отстраняване на нередността преди предприемането на принудителни мерки, когато такава е предвидена съгласно националното законодателство. Регламентът е приложим от 19.10.2021 година.

Анализът на цитираната разпоредба налага извод, че задължението за уведомяване и даването на възможност за отстраняване на нередността, преди предприемане на принудителни мерки е допустима възможност, когато е предвидена в националното законодателство. Т.е. всяка държава членка взема самостоятелно решение дали да въведе този механизъм.

Република България не е въвела с националното си законодателство механизма по чл. 2, § 7 от Регламент 2020/204, тъй като въведената с разпоредбата на чл. 10, ал. 2 от Закона за пътищата компенсаторна такса не е възможност за отстраняване на нередността, а представлява тип санкция, заменяща санкцията по чл. 179, ал. 3б от Закона за движението по пътищата.

С оглед на горното настоящата съдебна инстанция не споделя извода на въззивния съд, че в хода на административнонаказателното производство е допуснато съществено процесуално нарушение, поради неспазване на механизма по чл. 2, § 7 от Регламент 2020/204.

Настоящата инстанция напълно споделя изводите на въззивния съд, че определената в разпоредбата на чл. 179, ал. 3б от Закона за движението по пътищата санкция в абсолютен размер нарушава правото на защита на наказаното лице, тъй като лишава и административнонаказващия орган и съда от възможност да определят наказание при спазване на критериите по чл. 12 от ЗАНН.

Решение по съединени дела С-497/15 и С-498/15 от 22.03.2017 година на Съда на Европейския съюз, както и Решение по дело С-61/23 от 21.11.2024 година на Съда на Европейския съюз дават тълкуването, че чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17.06.1999 година относно заплащането на такси от тежкотоварни автомобили за използване на определени инфраструктури, изменена с Директива 2011/76/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 27.09.2011 година трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в него изискване за съразмерност не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, включително когато тази система предвижда възможността за освобождаване от административнонаказателна отговорност чрез заплащане на компенсаторна такса с фиксиран размер.

С оглед на изложеното решението следва да се остави в сила.

На ответника по касационната жалба следва да се присъдят направените пред инстанцията съдебно-деловодни разноски в размер на 550 лева, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4495/13.10.2024 година, постановено по НАХД № 12482/2024 година по описа на Районен съд – София.

ОСЪЖДА Агенция пътна инфраструктура, [населено място], [улица], ДА ЗАПЛАТИ НА „Хидробетон“ ООД със седалище и адрес на управление [населено място]“, [улица], ЕИК[ЕИК] сумата от 550 (петстотин и петдесет) лева, представляваща съдебно-деловодни разноски.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ : 1.

2.